

studeren en ook daar bleek men aan de graad van streping van de hoed eigenlijk niets te hebben (deze ervaring deed ook Watling in Edinburgh bij deze groep op).

Terecht zeggen Smith en Singer, dat *G. badipes* zeer dicht bij *G. cedretorum* var. *bispora* staat; de aanwezigheid van een annuliforme zône om de steel van *G. badipes* lijkt dan het enige verschil (op het verschil in cystide-grootte wijzen de auteurs niet). Wat onze grootsporige vondst met 2-sporige basidiën en duidelijk gestreepte hoed betreft: Ziet men af van het onzes inziens zeer dubieus bruikbare kenmerk der hoedstreping, dan kan men zich laten leiden door de aanwezigheid van de annuliforme zône, waarmee men dan uitkomt op *G. badipes*, of men kan zich laten leiden door de kleine pleurocystiden en dan komt men uit op *G. cedretorum* var. *bispora*. Men zoek het maar uit en dit zoeken moge dan de vreugde scheppen, in de titel vermeld.

E. Kits van Waveren

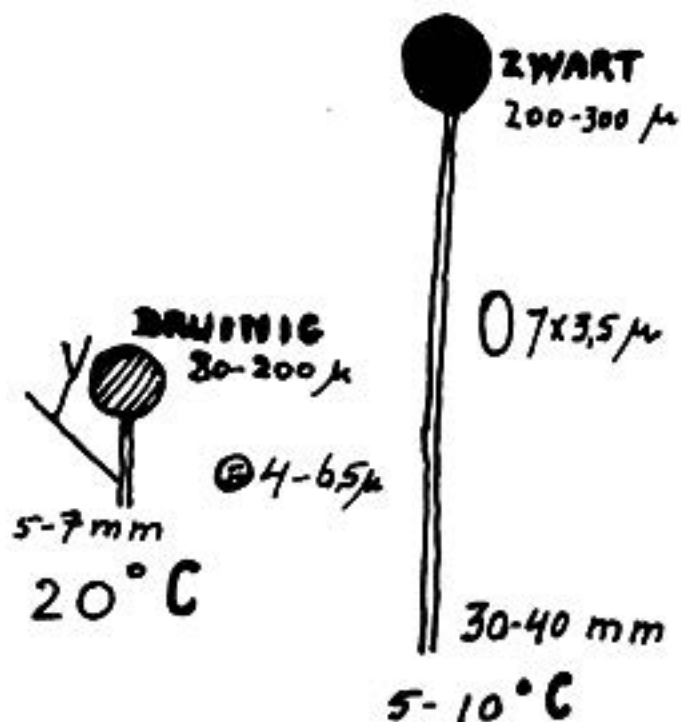
ENKELE VERSLAGEN VAN DE LEZINGEN OP DE ZESDE MYCOLOGENDAG, 21 FEBR. 1970 TE WAGENINGEN

1. Mej. M. A. A. Schipper: Een koude minnende *Mucor*

Mucors worden over de hele wereld gevonden - in de grond, op bladresten, op rottende vruchten, etensresten, hoeden van paddestoelen - afvalbewoners dus. Zij horen tot de groep van de lagere schimmels die een mycelium hebben waarin bijna geen dwarswanden voorkomen. Vanuit het mycelium in het substraat komen een aantal hyphen omhoog die aan de top sporangia ontwikkelen

met de asexuele sporen. Voeding en temperatuur hebben meestal wel enige invloed op de morfologie van de *Mucor*soorten, maar overwegend is die invloed vrij subtiel.

Een uitzondering hierop is *Mucor strictus*, een soort die in 1908 voor het eerst beschreven werd door Hagem, naar zijn isolatie uit Noorse grond. Bij 10° vormt deze soort kolonies van 30 à 40 mm hoog, bestaande uit zilvergrijze onvertakte sporangiëndragers, bekroond met zwarte sporangia. De sporen zijn cilindrisch. Wordt deze zelfde schimmel echter gekweekt bij 20° dan is de kolonie maar 5 à 7 mm hoog, de dragers zijn vertakt, de sporangia bruinig en de sporen rond met een wat ruw oppervlak.

De oorspronkelijke cultuur van Hagem is verloren gegaan, maar recente isolaties uit Oostenrijkse en Noorse gronden vertoonden dezelfde temperatuurreactie en konden zo met zekerheid gedetermineerd worden als *Mucor strictus* Hagem. En evenzo een Russische isolatie die beschreven werd als *Mucor kanivetzii* Pavlenko et Milko (1965) naar de morfologie bij 20° C, (de toestand met de ronde sporen en vertakte dragers).

Literatuur:

- Hagem, O, 1908. Untersuchungen über norwegische Mucorineen. I Jacob Dydwad, Christiania.
- Pavlenko, V.F. et Milko, A.A. 1965. De *Mucor kanivcevi* Pavl. et Milko sp. nov. et *M. luteo* Linnemann in URSS inventis. Novitates systematicae plantarum non vascularium: 101-104.
- Schipper, M.M.A. 1967. *Mucor strictus* Hagem, a psychrophilic fungus, and *Mucor facatus* sp. n. Antonie van Leeuwenhoek 33: 189-195.

2. A. F. M. Reynders: Het velum van *Agrocybe aegerita*

Anatomisch onderzoek van de ontwikkeling van bovengenoemde soort bracht aan het licht dat de jongste primordiën een velum universale vertonen en bivelangiocarp zijn; er is dus ook een restweefsel tussen hymenofoor, steel en velum universale, dus onder de jonge hoed. Dit weefsel is echter van weinig betekenis en wordt later geheel vervangen door een secundair velum dat ontstaat doordat hyphen uit de hoedrand, uit het lamellentrama en uit het boven-einde van de steel groeien. Dit secundair velum krijgt een zeer sterke ontwikkeling en werd door spreker vergeleken met analoge structuren bij boleten (*Suillus*), bij *Tricholomopsis rutilans*, *Lentinus lepideus* enz. Spreker ziet in de sterke ontwikkeling van het secundaire velum een aanpassing aan een droge groeiplaats. Veel planten, die op boomstammen groeien vertonen dergelijke aanpassingen. Voorts maakte spreker enige opmerkingen over de betekenis die het velum universale bij deze soort voor het systematiek van het geslacht *Agrocybe* zou kunnen hebben.

3. Mevr. A. J. v. d. Plaats-Niterink: Voortplanting in het geslacht *Pythium*

De asexuele voortplanting in het geslacht *Pythium* kan plaats vinden door middel van "hyphal swellings" en door de vorming van sporangiën. Hyphal swellings kunnen rond of min of meer langwerpig zijn, maar ook onregelmatige vormen vertonen; zij kunnen terminaal aan hyphen gevormd worden, maar ook intercalair of in ketens, afhankelijk van de soort.

Ook de sporangiën kunnen zeer verschillend van vorm zijn: onverdikt filamenteus bij *Pythium monospermum*,* eveneens filamenteus, doch gezwollen bij *P. torulosum*, of rond bij *P. mamillatum*, rond en proliferend bij *P. oedochilum*. Ondanks deze verschillen in vorm is de wijze waarop de zoösporen gevormd worden steeds hetzelfde: aan het sporangium wordt een buisje met een blaasje aan het einde gevormd. Via deze buis is de inhoud van het sporangium in het blaasje terechtgekomen en pas hier gaat het protoplasma zich verdelen in zoösporen, die twee flagellen krijgen waarmee zij nog binnen dit blaasje steeds sneller gaan bewegen. Tenslotte barst het blaasje en de zoösporen zwemmen alle kanten uit. Na enige tijd komen zij tot rust, verliezen de flagellen, ronden